

draget sig Formodning om at være skyldig i en Forbrydelse, som gav Anledning til at arre-
stere ham; men naar det er en Selvfølge, saa
forekommer det mig ogsaa, at Slutningen af
Paragraphen er aldeles overflødig. Dersom
den imidlertid blot var overflødig, saa skulde
jeg ikke have fundet Anledning til at stille
Forslaget; men det forekommer mig, at den
kan misforstaaes saaledes, som om Fallenten,
selv om der var grundet Formodning om, at
han havde gjort sig skyldig i en Forbrydelse,
alligevel var fritaget for criminel Arrest, naar
det ikke var befundet, at han havde paadraget
sig Strafsansvar, thi her staaer jo: „Eller
Fallenten maatte findes at have paadraget sig
Strafsansvar“; men han er jo først befunden
at have paadraget sig Strafsansvar, naar han
er dømt. Man vilde altsaa, naar Sætningen
blev staaende, let have Grund til at ansee det
tvivlsomt, om han var arrestabel efter Forhørs-
dommerens Kjendelse paa Grund af Formod-
ning om Forbrydelse, og det er det, som fore-
kommer mig at være meget farligt at sætte ind
i Paragraphen, idet det dog vil erkendes, at
der ofte kan være Anledning til netop strax
ved Falltens Udbrud og i Særdeleshed i de
Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om, at en
Fallent har forstuet sine Midler, at arrestere
ham, det vil siges at anvende Criminel- eller
Baretagsarrest paa ham.

Ordføreren: Maaskee det maa være
mig tilladt strax at imødegaae, hvad den ærede
sidste Taler ansøgte. Det hedder i Paragra-
phen, navnlig saaledes som den er foreslaaet
omændret af Udvalget, at „den nye Fritagelse
gjælder ikke, naar osv.“ Denne Fritagelse er
den, der er omtalt i det Foregaaende af Para-
graphen, nemlig Fritagelsen for personlig Ar-
rest for Gjæld. Det forekommer mig, at det
ikke med Høie kan siges, at Slutningen af Pa-
ragraphen kan give Anledning til den Mis-
forstaaelse, at Bedkommende slet ikke skulde
kunne belægges med criminel Baretags-Arrest.
Overflødig er Bestemmelsen ikke; det forekommer
mig, at hvad den ærede Rigsdagsmand i den
Henseende sagde, beroede paa en Misforstaaelse,

thi Meningen er jo, at Fallenten heller ikke
skal have Fritagelse for civil Arrest, naar han
har paadraget sig det Strafsansvar, som her
er Spørgsmaal om. Det er en Selvfølge, at
han, naar han har paadraget sig Strafsansvar
eller gjort sig mistænkt, ikke kan undgaae
Straf eller foreløbig criminel Undersøgelse og
mulig deraf flydende Baretags-Arrest; men
desuden har det været Udvalgets Mening lige-
saavel som Lovudkastets, at naar han havde
gjort sig skyldig i Misligheder, skal han hel-
ler ikke være fritaget for civil Arrest.

Tessen: Ja, saa er Paragraphen meget
uheldig redigeret; thi naar der staaer, at naar
Fallenten findes at have paadraget sig Strafs-
ansvar, og det ikke kan nægtes, at det først vil
være befundet, at han har paadraget sig Strafs-
ansvar naar han er dømt, saa burde denne
Misdydning have været undgaaet. Jeg troer
ikke, at det Tilfælde, som den ærede Ordfører
omtalte, kan indtræde, at der kunde være
Spørgsmaal om, at en Fallent, som var sat
i Baretags-Arrest, tillige skulde sættes i civil
Arrest. Det forekommer mig, at der ikke kan
være Spørgsmaal om noget Saadant; men
naar dette nu er Tilfældet, hvorfor staaer saa
den hele Slutning i Paragraphen; det har jeg
ikke faaet noget Svar paa.

Ordføreren: Det er jo dog en Mulig-
hed, at en Fallent, der findes at have paa-
draget sig Strafsansvar efter Frd. af 11te
April 1840, kan have udstaaet den ham idømte
Straf, forinden Voets Behandling er bleven
sluttet, og i saa Tilfælde vilde han, dersom
denne Bestemmelse ikke stod i Paragraphen,
saae Godt af Paragraphens foregaaende Re-
gel, som jo gaar ud paa, at han ikke skulde
være undergivet personlig civil Arrest; men
man har meent, at han ikke skulde have denne
Berettigelse. Det vil vel heraf være klart, at
Bestemmelsen herom ikke er overflødig, thi
jeg vil indrømme, at der vistnok ikke vil være
mange Tilfælde, hvori den vil komme til at
saae praktisk Betydning.